

Sygn. akt IV CSK 237/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko E. P.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 635/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 stycznia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 24 § 1, art. 24 § 1 w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 24 § 1 w zw. z art. 110 § 1 k.p.p.w. (tak w skardze) powód J.K. uzasadnił wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występującymi w sprawie zagadnieniami prawnymi, które ujął w formie pytań „czy w postępowaniu o ochronę dóbr osobistych można samodzielnie ustalać, jako przesłankę naruszenia dóbr osobistych, że poprzez wydanie oczywiście niesłusznego wyroku nakazowego w postępowaniu wykroczeniowym doszło do ‘bezprawia judykacyjnego?’” oraz „czy w sprawie o naruszenie dóbr osobistych można nie uznać całkowitego milczenia pozwanego co do przytoczonych przez powoda twierdzeń i faktów, wykazujących bezprawność działania pozwanego, za przyznanie przez pozwanego tych twierdzeń i faktów?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, co należy wykazać w drodze wyводу, przekonującego w drodze argumentacji prawnej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, o tym, że ma ono walor uniwersalny a także o tym, że jest to zagadnienie nowe, które nie znalazło dotychczas rozwiązania i wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Takiego wyводу nie może zastąpić - tak jak to zostało ujęte przez skarżącego – przedstawienie własnego poglądu, w opozycji do stanowiska zajętego przez Sąd, uzasadnionego w sposób odpowiedni dla uzasadnienia podstaw skargi; wyraźnym świadectwem takiego ujęcia uzasadnienia wniosku przez skarżącego jest jego konkluzja: „a zatem nie może uznać za prawidłowe stanowisko przyjęte przez Sąd drugiej instancji, iż konieczny jest prejudykat”. Ponadto, kwestia zasad odpowiedzialności sędziego za naruszenie dóbr osobistych przy wykonywaniu władzy sądowniczej została wyjaśniona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 407/13 (OSNC 2015, nr 4, poz. 47). W świetle tego orzeczenia, a także wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r. I CSK 110/10, należy odróżnić przesłanki odpowiedzialności sędziego od

przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa za naruszenie prawa przez sąd; w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny ostatecznie dokonał oceny według kryteriów wskazanych w pierwszym z tych orzeczeń i na podstawie ustaleń faktycznych uznał brak podstaw do stwierdzenia, by orzeczenie mające stanowić źródło naruszenia dóbr osobistych powoda było dotknięte wskazywanymi przezeń kwalifikowanymi wadami. Twierdzenia skarżącego, stanowiące podstawę wniosku oraz zarzutów skargi, abstrahują od tych wiążących ustaleń, opierają się na własnej wersji skarżącego, i to odwołującej się do orzeczenia innej treści, aniżeli to, które zostało wydane przez pozwaną. Pierwsze z pytań nie stanowi więc zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie może stanowić przyczyny przyjęcia skargi drugie z „zagadnień” z tego przede wszystkim względu, że nie formułuje problemu, który można by uznać za wywołujący poważne wątpliwości prawne. Ponadto, wadą wniosku jest to, że chociaż – też niewątpliwie wadliwie – nie precyzuje on przepisu, do którego ma się odnosić, to z uzasadnienia wniosku wynika wyraźnie, że odnosi się on nie tyle do kwestii rozkładu ciężaru dowodu, ile do kwestii natury procesowej; z powodu braku powołania w skardze podstawy naruszenia przepisów postępowania, przy uwzględnieniu kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), kwestie te wykraczałyby poza granice rozpoznania skargi, a tym samym – nie mogłyby stanowić przyczyny jej przyjęcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzekając stosownie do art. 98; 1 i 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 2 k.p.c.